

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

Τοῦ Β. ΖΑΚΟΜΠΣ

Ἀφού τελείωσε ἡ παρτίδα τοῦ μυλλιάρδου στὸ παλὸ ἐξοχικὸ σπίτι, οἱ δύο ἄνδρες ἐκάθισαν κοντὰ στὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε πρὸς ἓνα ἀπέραντο πάρκο.

— Πῶς περνᾷ ὁ καιρὸς... εἶπε ὁ ἕνας. Μετὰ ἔξη ἑβδομάδες θ' ἀρχίσεις τὸ μὴν τοῦ μελιτός.

— Ὁ Σέρμ Μπένσον ἐπαυλῶθηκε καλλίτερα μουρμουρίζοντας κατὰ ἀκατάληπτα.

— Ὅσο γιὰ μέ, προσέθεσε ὁ Οὐίλφριντ Κάρ, ἐνῶ χασμουρῶταν, ποτὲ μου δὲν κατάλαβα αὐτὲς τὶς ἱστορίες. Ἦμουν πάντα πολὺ φτωχὸς, γιὰ νὰ πάρω μὴ γυναικὰ στὸ λαϊκὸ μου. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς ἔχεις τύχη, Σέρμ. Δὲν πᾶρχει ἴσως στὸν κόσμῳ κοριτὰ πεῖο χαριτωμένο ἀπὸ τὴν Ὀλίβια.

— Βέβαια, ἐξεδοκίμασε ὁ ἄλλος ἥρεμα.

— Εἶνε τόπο καλὴ, τόσο εὐγενικὴ καὶ σὲ θεωρεῖς τὸν τελειότερο ἄνθρωπο... εἶπε γελώντας ὁ Οὐίλφριντ.

— Ὁ ἐξάδελφός του ὅμως δὲν ἐγέλασε.

— Φαντάσου νᾶζερε... ἐξηκολούθησε ὁ ἄλλος.

— Πές τίποτε ἄλλο, ξαναεἶπε ὁ Μπένσον.

— Τὰ δύο ζητήματα συνδέονται, συνεπέρανε ὁ Κάρ κοιτάζοντας κατὰματα τὸν Μπένσον. Ὁ ἄλλος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἐπέταξε τὸ τοιγάρου τὸν ἔσω κι' ἔκλεισε τὰ μάτια.

— Κατάλαβε; ἐρώτησε ὁ Κάρ.

— Θέλεις νὰ πάρῃς τὸ δρόμο τοῦ τοιγάρου;

— Ὁχι, προτιμῶ τὴν πόρτα. Ἄν ἐφευγα ἀπὸ τὸ παράθυρο μπορούσα νὰ δώσω ἀφορμὴν σὲ ἐρωτήσεις καὶ ξέρεις τί φλύαρος πού εἰμαι. Γι' αὐτὸ θὰ σταθῇ ὑποθέτω νὰ μ' ἀκούσῃς. Μοῦ χρειάζονται τριάντα χιλιάδες φράγκα, καὶ θὰ μ' ἐσώζεις.

— Σοὺ εἶπα χίλιες φορές πῶς ἐβαρύνθηκα καὶ τὰ λόγια σου πᾶνε χαμένα. Ἄν ἐμπλέξεις κινεῖται νὰ ξεμπλέξῃς μόνος σου. Ἐπρεπε νὰ προσέχῃς περισσότερο όταν δίνεις αὐτογράφα...

— ἔχεις δίκιο! Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω. Ὅσο ὅμως γι' αὐτογράφα, ἔχω κατὰ γὰρ πούλημα... Ἄν τὰ θέλῃς...

— Ἄ! ἔκανε ὁ Μπένσον, κι' ἐσηκώθηκε. Ἐκβασμὸ!

— Πές τὸ ὅπως θέλεις, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Ἐγὼ κατὰ ἐπιστολάς σου καὶ σοῦ τίς παραχωρῶ γιὰ τριάντα χιλιάδες. Σέρω κάποιον ποὺ εὐχαριστῶς θὰ τίς ἀγόραζε γιὰ νὰ σοῦ πάρῃ τὴν Ὀλίβια.

— Ἄν ἔχῃς γράμματά μου, θὰ ἔχῃς τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ τὰ δώσῃς, εἶπε ὁ Μπένσον ψυχρά.

— Μοῦ ἀνήκουν. Μοῦ τᾶδωσες ἡ κυρία ποῦ τίς τᾶγραφε. Καὶ πρέπει ν' ἀναγνωρίσῃς πῶς δὲν εἶνε καὶ τόσο...

Ἄλλὰ διεκόπη. Ὁ ἐξάδελφός του ἐρύχθηκε πᾶνω του, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαϊκὸ καὶ τὸν ἐπλάκωσε πᾶνω στὸ μυλλιάρδο.

— Δὲν τᾶχω μαζί μου, ἐτραύλισε ὁ Κάρ, προσπαθώντας νὰ ἐλευθερωθῇ. Ἀφρὸς μέ, ἄλλοις θὰ ζητήσω περισσότερα.

— Ὁ ἄλλος τὸν ἐσώκωσε μὲ τὰ δυνατὰ του χέρια σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν σπᾶς τὸ κεφάλι στὸ τραπέζι. Ἐξαφνα ὅμως τὸν ἄφησε, εἶχε μὴ ἡ ὑπερέτρουκα κατὰ νὰ φέρῃ. Ὁ Κάρ ἐσηκώθηκε γρήγορα.

— Νὰ πῶς τὸν ἔκανε, φίλε μου, εἶπε ὁ Μπένσον, ἐνῶ ἡ ὑπερέτρουκα τὸν ἐκύνταξε ἐκκληνῇ.

— Τότε δὲν ἐκκληνῶμαι πῶς ὁ ἄλλος τὸν ἔκανε νὰ τὸ πληρώσῃ.

— Θὰ μοῦ δώσῃς τὰ γράμματά; ἐρώτησε ὁ Μπένσον όταν ἡ ὑπερέτρουκα ξανάφυγε.

— Στὴν τιμὴ ποῦ σοῦ εἶπα. Καὶ τὴν τιμὴν αὐτὴν θὰ τὴν διπλασιάσω, σοῦ τ' ὀρκίζομαι, ἂν νομίσῃς καλὸ νὰ μέ ξαναγγίξῃς μὲ τὰ χοντρογρά σου. Χαῖρε. Καὶ σέφυον.

Ἦρσε ἓνα ποῦρο, τὸ ἀναψε προσεχτικὰ κι' ἐφυγε. Ὁ Μπένσον περιμένε νὰ κλείσῃ ἡ πόρτα, κι' εἵπαι ἐκάθῃς κοντὰ στὸ παράθυρο ὅρμαιον φοβερῆς πιοπληλὺς λύσσης.

— Ὁ βροδυνὸς ἀέρας ἔβγαλε δροσερὸς καὶ μυρωμένους.

— Ὁ Σέρμ διάκρινε τὸν ἐξάδελφόν του ποὺ περπατοῦσε ἡσυχος. Διευ-

— Ὁ Σέρμ ἐκύνταξε τὸν καπνὸν τοῦ τοιγάρου του χωρὶς ν' ἀπαντᾷ. — Καὶ τί θὰ γινόταν χωρὶς ἐσέ, ἐξηκολούθησε αὐτὴ. Εἶνε ἀλήθεια πολὺ τρελλός, ἀλλὰ...

Διεκόπη καὶ ἔβαλλε φωνὴν τρόμου.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Μπένσον μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε.

— Ἀχ! πῶς τρόμαξα!.. καὶ τὸ βραχιόλι μου! τὸ βραχιόλι τῆς μητέρας τὸ ἄφησα νὰ πέσῃ στὸ πηγάδι!

— Μὰ πῶς; γιατί; ἔκανε ὁ Μπένσον πελιδνός.

— Μοῦ φάνηκε πῶς ἀκούσα κάποιον νὰ ψιθυρίζῃ: «Σέρμ! βο-
ήθεια!» καὶ καθὼς τρόμαξα ἄφησα τὸ βραχιόλι μου ποὺ κρατοῦσα
στὸ χέρι.

— Παραισθησῇς! εἶπε ὁ Μπένσον. Σ' ἐπηρέασε τὸ σκοτάδι.

Πᾶμε σπῖτι καὶ σοῦ ὑπόσχομαι, αὐριο νὰ φροντίσω γιὰ τὸ βραχιόλι.

— Καὶ πῶς; θὰ τὸ πῶς;

— Ἐννοια σου. Θὰ τῶχῃς τὸ ἀργότερο αὐριο τὸ πρῶτο... Πρέ-
πει ὅμως νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πῶς δὲν θὰ πῇς τίποτε κανενός. Ἐτσι;

— Καλὰ! Μὰ γιατί; Μὴν ἔχῃς σκοπὸ νὰ κατέβῃς ὁ ἴδιος μέσα;
εἶπε ἡ νέα πονηρά.

— Ἄ! ἐπιστρέψουμε τώρα... Καὶ βασίσου σ' ἐμέ, ἀφού σοῦ ὑπε-
σχέθηκα.

Μόλις ἡσχάσαν ὅλοι στὸ σπῖτι, ὁ Μπένσον κατέβηκε ἡσυχὰ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τοὺς σταύλους. Ἐπειτα ἐγύρσε στὸ δωμάτιό του καὶ ἀρχισε νὰ περπατῇ πᾶνω καὶ κάτω. Ἐπὶ τέλος ντυμένους ὅπως ἦταν ἔπεσε στὸ κερβήτη καὶ κοιμήθηκε βαρεῖα, ὑπνο γεμάτο ἐφιλάστες...

Τὸ πρῶτο πρὶν σηκωθῇ κανεὶς κατέβηκε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ἀνοίξε τὴν ἔσω πόρτα καὶ βγήκε στὸν κήπο. Σὲ λίγα βήματα συν-
άντησε ἓνα ψηλὸ ἄνδρα μὲ κόκκινα μαλλιά.

— Εἶνε δὲλα ἐτοιμα. Γιώργης; ἐρώτησε ὁ Σέρμ.

— Μάλιστα, κύριε. Ὁ Μπόμπ ἐφρόντισε γιὰ δὲλα.

Ἐνας ἄλλος ἄνδρας ἐφάνηκε στὴ θύρα τοῦ σταύλου κρατώντας ἓνα ἔμα χονδρὸ δοκίμι καὶ ἓνα χάλκινο κρηστάντι.

— Εἶνε γιὰ νὰ δοκιμάσωμε τὸν ἀέρα τοῦ πηγαδιοῦ, ἐξήγησεν ὁ Γιώργης. Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἄλλο ἤθελα νὰ πῶ πῶς φαίνεσθε πολὺ κουρασμένοι, χωρὶς. Ἄν μ' ἀφίνατε νὰ κατέβω ἐγώ...

— Ὁχι, εἶπε ὁ Μπένσον ἡσυχά.

Καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες διευθύνθηκαν πρὸς τὸ πηγάδι.

Ὁ Μπόμπ ἐφίρε κατὰ τὸ σχοινί καὶ ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓναν σπάγγο νὰ δέσῃ τὸ κερί.

Ὁ Μπένσον ἀναψε τὸ κερί καὶ τὸ κατέβασε ὁ ἴδιος. Ἀπὸ μία ταλάντευσις ὅμως τὸ κρηστάντι, ὁ σπάγγος ἐκάγχη καὶ τὸ κερί ἔπεσε στὸ βάθος.

— Τροχὴ νὰ φέρω ἓνα ἄλλο, εἶπεν ὁ Γιώργης καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ.

— Ὁχι. Τὸ πηγάδι δὲν ἔχει τίποτε, εἶπε ὁ Μπένσον. Μείνε ἐδῶ. Καὶ ἀρχισε νὰ ἐκνύνεται.

Οἱ δύο ἄνδρες τὸν ἐκύνταξαν μὲ περιέργεια.

— Ὁ κύριος δὲν φαίνεται καλὰ, ξαναεἶπε ὁ Γιώργης. Ἄν μ' ἀ-
φινε νὰ κατέβω ἐγώ.

Ἀλλὰ ὁ Μπένσον τὸν ἐκύνταξε ἔτσι ποῦ δὲν ἐτόλμισε νὰ ἐξα-
κολούθησῃ. Ἐδρεσε τὸ σχοινί γύρω στὴ μέση του κι' ἐκάθισεν στὸ
χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ.

— Θὰ φωνάξω μόλις φθάσω στὸ νερὸ, εἶπε, καὶ τότε θ' ἀφήσετε
ἀκόμη τρία μέτρα γιὰ νὰ μπορῶ νὰ κατέβω στὸ βυθό.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, ἀπήντησαν οἱ δύο ἄνδρες.

Ὁ Μπένσον πέρασε τὸ ἓνα πόδι κι' εἵπει-
τα εἵπαι
βουβός καὶ
ἀκίνητος.
Ὁ ὑπέρ-
της ἀνη-
συχνε.
— Τί
συμβαίνει
κύριε; τὸν
ἐρώτησε.
— Τίπο-
τε: Μόλις
τραβήξω
τὸ σχοινί
νὰ μ' ἀνε-
βάσετε. Ἐμπρός.
Τὸ σχοινί ἐβλύσθησε σιγά ἔως ὅ-
του μία ὑπόκοψη φωνὴ εἰδοποίησε τοὺς
ἐπάνω ὅτι ὁ κύριος τοὺς εἶχε συναν-
τήσῃ τὸ νερὸ. Ἀφρασαν ἀκόμη τρία
μέτρα καὶ περιέμεναν ἀνυπόμονοι.

— Μπορεῖ νὰ πινγῇ, ἐφιθύμισε ὁ
Μπόμπ.

Ὁ Γιώργης κούνησε μόνον τὸ κε-
φάλι. Πέρασαν λίγα λεπτὰ ἀκόμη. Οἱ
δύο ἄνδρες ἀρχίζουν νὰ κινεῖται
ἀνήσυχα, όταν ἓνα δυνατὸ τράνταγμα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Η ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ελέφαντας, η γαμήλια και το άλογο σπανίως γεννούν περισσότερα του ενός τέκνα.

Η λέαινα 1, συχνότερα 2-3 και κάποτε ή ή περισσότερα.
Η γονιμότης του κουνελιού ειναι καταπληκτική. Άρχίζει να γεννάει σέ ηλικία 4 μηνών και φθάνει στους 7 τοκετούς ετησίως. Είς έκαστον δέ τοκετόν φέρει στο φως 4-12 ή περισσότερα τέκνα.

Υπολογίζεται, δηλαδή, ότι ξεθωός κουνελιών άίμεμενον νά πολυπλασιάζεσθαι υπό ευνόϊκας συνθήκας, μπορεί εντός 4 ετών νά γεννήσῃ 1,500,000 κουνελιών!

Τά εἰς Αυστραλίαν εισαχθέντα πρὸ ετών κουνέλια ἐκπλαπλάσισθησαν τόσοσιν και ἐπέφεραν τέτοιες καταστροφές στους άγρούς, ὥστε αναγκάστηκαν τά ψηφίσουν ειδικόν νόμον γιά τήν ἐξόντωσιν των.

Πρό τινων ετών πλέον των διαχλίων ανθρώπων, στήν Νέαν Νότιον Ουαλιάν τής Αυστραλίας, είχαν ὡς ἀποκλειστικόν ἐπάγγελμα τήν καταστροφήν των κουνελιών!

Τό 1870 τέλος, ή Κυβέρνησις τής Βικτωρίας ἐν Αυστραλίᾳ ἐψηφισεν πίστωσιν 2 500.000 φρ. πρὸς καταστροφήν των κουνελιών και προσέφερε, ἐπὶ πλέον και μέγα χρηματικόν βραβεῖον σ' ἐκείνον πού θά εὗρισκε τό μέσον τής πλήρους ἐξοντώσεως αὐτῶν.

Τά κουνέλια λόγῳ τοῦ ότι κατασκαυρίζουν τίς φωνές των μέσα στήν γῆν, μποροῦν νά ξεθεμελιώσουν ὁλόκληρο φροντήριο σκάβοντας και ἀνοίγοντας ὑπογίους στοάς.

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΟΦΟΡΙΑΣ

Η περίοδος τής κυοφορίας των σαρκοφάγων ζώων ειναι μικρότερα των φυτοφάγων τοιούτων. Τά νεογνά δέ των πρώτων γεννῶνται ἀτελέστερα των νεογνῶν των δευτέρων και δέν ἀνοίγουν τοὺς ὀφθαλμούς των ἄν δέν περάσουν ἀρκετές ἡμέρες μετά τὸν τοκετόν.

Ἐκ των φυτοφάγων ὁ ελέφας κυοφορεῖ 20-21 μῆνας, ή καμηλοπάρδαλις 14 μῆνας, τό λαρκάδι 12, ή βοῦβαλος 12, ή ὄνος 12, ή ἵππος πλέον των 11 μηνῶν, ή γινόκεωρος 9 μῆνας, ή ἀγέλας 9, πολλά εἶδη ἐλάφων 8, τό πρόβατον και ή γίδα 5, ή γουρούνη 4. Ἐκ των θηρώκων ὁ κάστορ 4 μῆνας, τό τυφλοπόντικον 31 ἡμέρας, τό κουνέλι 30-31 ἡμ., ή γάτα 28. Ἐκ των σαρκοφάγων ή ἀρκιοῦδα 6 μῆνας, ή λέαινα 108 ἡμέρας, ή ἀλεπού, ή λύκαινα και ή σκύλα 62-63 ἡμέρας. Ἐκ των κητιοδῶν ή φάλαινα τής Γουλιανδίας 10 μῆνας. Ἐπίσης ὁ μέσος ὅρος τής κυοφορίας των πιθήκων ειναι 7 μῆνες.

Η γῆνα ἐπωάζει 30 ἡμέρας, ὁ κύκνος 42, ή κότα 21, ή περιστέρα 21, ὁ παπαγάλος 40.

*

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Τήν παρελθούσαν εβδομάδα ἐνεργάσαμεν και ἀνετίσαμεν τὰς ἐγγραφάς των ὁι κάτωθι συνδρομηταί μας.

Α. Εὐθυμιάδης, Δ. Καϊτέρης, Μοσχολία Δαπόντες, 1. Αναστασιάδης, Θεοφύλ. Χάλα, Ιωάννα Σιδέρη, Α. Κέτιος, Ιωάννης Τσικουρός, Γ. Μανολακίης Π. Πουτίνας, Ψυχαιγιώκος Σέλλιος Λαυρίου. Α. Α. Προϊστασις, Α. Αστ. Σταθούπουλος, Ιω. Μανδρέας, Βαβρέλης ή Βογιατζής, Σοφία Κυματόγαννη, Α. Αναστασία Κατσίγλου, Εὐφρηνή Γολαντο, Α. Α. Γεωργιάδης, Α. Α. Παπαθεοδώρου, Α. Οικονομίδης, Α. Παπαδόπουλος, Βούλα Ψαροφύ, Α. Α. Βεντασιανούπουλος, Θάμης Λουλιγιρίδης, Π. Κολας, Χρ. Μανιάτης, Ηλίας Αλεξοπούλου, Α. Δεβεκας, Μιχ. Πάγκαλος, Μήσιος Μουσαγιάς, Α. Α. Παντίς, Α. Α. Αγγελος Μεντιός.

και ἄλλο πειδ ἄδύνατο κατόπιν, τοὺς ἔκανε γ' ἀφήσουν σχεδόν τό δροχίνι.

— Τράβα! φώναξε ὁ Γιώργης. Τράβα! θάμπλεξε πουθενά και δέν ἀνερβαίνει... Τράβα! Τράβα!

Μέ ὅλη τους τή δύναμι τραβοῦσαν μέ κόπο ἑκατοστὸ ἑκατοστὸ. Συγχρόνως ἄκουσαν ἀπὸ τό βάθος τοῦ πηγαδιοῦ σάν ἤχο πάλης και μαζὺν μία φοβερή κραυγή τροῦμου.

— Τι βάρος! εἶπε λαφασμένος ὁ Γιώργης. Θάμπλεξε χωρίς ἄλλο. Ἐφώναξε:

— Μείνετε ἡσυχος. Γιὰ τό Θεό! μὴ τινάζεσθε.

Καί πράγματι δυνατά τραντάγματα ἔδοντοσιν τό σχοινί και οἱ δύο ἄνδρες ἐτραβοῦσαν μέ στεναγμοὺ ἐξαντλήσεως.

— Πάει καλά, κύριε! εἶπε τέλος ὁ Γιώργης μέ χαρά. Εἶχε βάλῃ τό ἔνα πόδι στό χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ καί ἐτραβοῦσε.

Πληροῦζει... Ἀκόμη μιά...

... Καί παρουσιάσθηκε τό πελιδνὸ πρόσωπο ἐνὸς πτώματος μέ λίσση στὰ μάτια και στὰ ρουθούνια.

Μετά ἔνα δευτερόλεπτο — πολλὸ ἀργά — ὁ Γιώργης εἶδε νά παρουσιάζεται τό κάτοχορ πρόσωπο τοῦ κυρίου του... Εἶχε ἦδη παρατήρησῃ τό σχοινὶ μέ κραυγὴ φρίκης. Τὰ δύο σώματα ξανάπεσαν!

— Ἠλίθιε! ἐφώναξε ὁ Μόμης.

— Τρέχα, εἶπε ὁ Γιώργης, τρέχα νά φέρῃς ἔνα ἄλλο σχοινί.

Ἐσκυψε πάνω ἀπ' τό πηγάδι καί ἐφώναξε, ἐνῶ ὁ Μόμης ἐτρέχε πρὸς τοὺς σταύλους, ἄλλὰ μόνο ή ἡχώ τής δικῆς του φωνῆς τοῦ ἀπάντησε.

Μετάφρ. Φλέξ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Τοῦ Α. Στεκέττη]

Ἦσαν χειμῶνας βροῦν και μανάχοι
μὲς στή φωτιά μέ μάτια δειλασμένα
θυμόμασται τὰ πρώτα μας τὰ χρόνια,
σάν δειλὴ μαθητοῦδια δροτυμένα.

Ἐκείνη τό κεφάλι εἶχε γυμνόν
στό κέντημα καί ἐγὼ ψηλὰ θωροῦσα
καί ἐνῶ δὲν ἐβλεπόμασται φαινόταν—
μὲ ἐκύταζε καί ἐγὼ τήν ἐκντοῦσα.

Καί ἐσκέφθηκα:—Γιὰ ἔνα χαμογέλιο
θα σούδινα τοῦ νοῦ τὰ ὠραία λουλούδια
και τό θεσμὸ τό αἷμα μου ἀφ' ἑὶς φλέβες
θὲ τάρχηνα γιὰ σὲ μέσ στα τραποῦδια.

Ἦσαν ἐκείνη ὁλόχρωμη σηκωθῇ,
μύβαλε τὰ δυὸ χεῖρα στί παλλὰ μου
καί ὁλότρημη, δειλὴ μου ψυχοῦσις:
— Ἀχ! πόσο ὁ ἀγαπῶ! Τ' ἀκούς, καρδιά μου;

Μετάφρασις Κ. Κυριόφουλα

ΕΠΩΔΗ ΧΙ

[Τοῦ Ὁρατίου]

Ἐξω ὁ καιρὸς ἀγρίευσ' πέγειν βροχή και χιόνι.
Ἀντιλαοῦν ἀπ' τὸ βορρῶ ή θάλασσης, τὰ δάση,
Ἀδέλφια μου, ἄς σκοτάσωμε τήν ὥρα ἐδοῦ στοῦ σπιτι,
καί ἀπὸ τὰ πόδια μας βύστωιν καί ή πότῃ μας ἀνδρίσει
τό γέρο πάνο δέ δώσωμε μέ τή θλιμμένη του διπν.
Ἀς φέρῃ κάποιος τό γλυκὺ χρῶσι ἀπ' τό κελάρυ
ποῖ διαν ἐγὼ γεννήθῃκα βῆκε ἀπ' τό πατητήρι
καί ἄς μὴ μιλοῦμε. Τίποτα δέν θέλω πειν ἂν ἀκούσω.
Ἦσος τὰ σῆμα ἑνὸς Θεοῦ τὰ πράγματα τής Ρώμης.
Τώρα ή καρδιάς μας λαγνῶσιν τήν ἀσπονδία τής λίρας,
τώρα ζητοῦν τήν μυροῦδιὰ τοῦ γάρδου τής Περσίας
νά λαφρωθῶν ή δύστηνος ἀπ' τό βροῦν τὸν πόνο.
Ἀσπόμε, δὲ εἶπε ὁ Κένταυρος στόν Ἀχιλλέα μία μίρα:
«Ὁ παλληκάρυ ἀνίκητο, ποῦγεις θεῶν μητέρα,
ή γῆ τής Τροίας οἱ προσκυλεῖ, ή γῆ ποῖ τήν ποτίζον
ὁ σκαγνὸς ὁ Σκάμαδρος καί ὁ ὀρμητικὸς Σιμόεις.
Μά ή Μοῖρας στήν πατρίδα σου δέν θέλουν νά γυρίσῃς,
καί ή μάστιγ σου δέν θά σὲ πῇ στοῦ πατρικοῦ παιδιᾶ.
Ἦναι λοιπὸν ἐκεῖ χρῶσι και μέβα ἀπὸ τραγοῦδι,
εἶνε ή γλυκεῖα παρηγορία τής λίρας ποῖ ἀσχημίζει.

Μετάφρασις Π. Ραῖση

Η ΟΜΟΡΦΗ ΚΛΕΦΤΡΑ

[Τοῦ E. Wyndham]

Ἄν εἶχε πάγει γιά νερό στήν βροῦή ἀκόμα,
ποῦ τήν κλεψιά τής ἔκανε τήν πρώτη,
ποῦ ἔκλεψε ἀπὸ τό πῆμα τήν λευκότη,
και τής αἰγῆς τό τρανταφελῆντιν χρώμα,
τήν ὁμορφιά και μυροῦδιὰ τοῦ κρέινοσ,
και τήν φωνή τής καρδερίνας και τοῦ σπίνου.

Ἦ μεγάλητερη κλεψιά τής τότες ἦτορ,
σάν ἔκλεψε τῆς χήρας τὸν Χαρτὸν.
Ἐκλεψε μισοῦρος τής αἰγῆς, καί ἀκόμα
μαργαριτάρια γιά τό μ κρουλὸ τής στομῆς,
καί ἀπὸ τὰ κερασοῖα καί ἀπὸ τό σταφύλι
δροσιν καί χρώμα γιά τὰ φλογερά τής χεῖλις.

Μικρὴ, αὐτὴς τίς παιδικάσιες ἔκανε κλεψίεες,
καί δὸο μεγάλωνε αὐτή, μεγάλωναν καί αὐτές,
και δώδεκα χρονῶν, ἀπὸ τήν Ἀφροδίτῃ
ἐσούφρωσε τῆς σάρκα τὸν μαγνητῆ,
ἀπὸ τήν Ἥρα μεγάλιστο και καμάρδι,
καί ἀπὸ τήν Ἀθηνά τό πνεῦμα και τήν χάρι.

Μιά μὲρ ἀπ' τὸν Ἀτόλωνα τό φῶς τοῦ νοῦ του,
τῶν δὲ τῆς ἀγνῆτες τ' ὀφθαλμοῦ του.
Και τίς Σισυφῆς ἔκαμε μιά—μιά νά τρέξῃ,
νά δῇ ποῖα τήν φωνή τους εἶχε κλεψίεες!
καί ἐθαμάσαν ή Μοῖδας τὸ πνεῦμα και τὴν ταγερῶρα,
ποῖε τοὺς ἔκλεψε τήν τέχνη στήν κιάδρα.

Ὁ Μας τῆς τὰ συγγενεῖ καί... συμφορὰ μου!
ἐπὶ τῆς πόρος καί ἔκλεψε τήν καρδιά μου.
Ἐρῶτα ἴαν εἶσαι τῶν ἐρωτευμένων ὁ προστάτης,
σὺ κρεῖν τήν γιά τὰ ἐγκλήματά τῆς
και βάλε τήν φυλακή στήν ἀγκαλιά μου,
νά τῆς τιμωροῦ ἔγὼ μέ τὰ φίλᾶ μου.

Μετάφρασις Δημ. Στάν